

La cèlebre cantant de Fangoria, a PELUTS

Text: Dúnia Ramiro. Redacció

Fotografia: Carola Schmitt / ANIMAL-ART

Alaska

Olvido Gara, més coneguda com Alaska, és una icona de la música espanyola. Va començar la seva carrera el 1978 i encara avui continua en els primers llocs de les llistes de vendes del nostre país.

Tot i que té una agenda increïblement completa, ens rep a un hotel de Barcelona i ens assegura que de totes les entrevistes que té concertades la nostra és la que li ve més de gust fer. I ens ho creiem, només cal observar com li brillen els ulls quan parla de gossos i gats.

“Amb accions contra les curses de braus s’actua com a una campanya electoral, buscant guanyar el vot dels indecisos, dels que mai s’ho havien plantejat abans.”

“Agraeixo la feina que fan les protectores perquè, davant de totes les adversitats, encara aconseguen reunir diners i espai per tirar endavant els animals abandonats”.

Acabes de tornar d'una gira per Mèxic, com us ha rebut el públic d'aquest país?

És el cop que millor ens ha anat, la veritat. Hem sortit directament a les llistes de vendes en el número quatre. No hem d'oblidar que a Mèxic som un grup de culte, alternatiu. Fangoria és conegut perquè sóc mexicana i tot el que aconseguim allà és per a nosaltres un gran èxit perquè aquell país és un mercat molt gran.

Quines diferències trobes entre el públic mexicà i l'espanyol?

El públic mexicà és molt anglosaxó amb la música, això vol dir que segueix la carrera d'un artista i no tant una cançó o un àlbum. Per altra banda, és molt demostratiu davant del

grup que li agrada, com també passa amb el públic espanyol.

Ha sigut tot un repte trobar un moment per fer-te aquesta entrevista, la teva agenda treu fum...

És un no parar. Fins a finals d'any, presentarem el disc a Espanya i després continuarem fent la seva promoció a l'Amèrica Llatina, en concret a Mèxic i l'Argentina. I no pararem de fer concerts, aquesta és la nostra filosofia.

Sí, perquè feu concerts tant al Festival de Benicàssim com a les festes majors dels pobles...

Per suposat. Per a nosaltres és important no parar de tocar i de donar a conèixer la nostra feina. Fem una

mitjana de 80 concerts en un any i mig. Això és molt dins de la situació actual al nostre país.

En quin moment es troba la música espanyola?

En un molt bon moment. Hi ha tot tipus de formacions i artistes. Per altra banda, és difícil fer difusió dels nous grups i al final moltes d'aquestes propostes queden diluïdes. Pensa que no hi ha gairebé programes musicals a la televisió i en els magazines i late shows quasi no hi ha actuacions en directe. Qui es vulgui informar de les novetats ho ha de fer a internet. I les persones que no l'utilitzen gaire poden arribar a pensar que ens trobem en un moment musical molt pobre, tot i que no és així.

Alaska en un moment de l'entrevista realitzada per Dúnia Ramiro amb uns dels gatets de la Protectora d'animals de Mataró.

Quins artistes em recomanaries ara mateix?

L'últim disc de Pet Shop Boys, Katie Perry, The Kills i el darrer de Prohibida.

Has fet cinema i televisió. Si no poguessis dedicar-te a la música, amb quina opció et quedaries?

La televisió, sense dubte. M'agradaria presentar un magazine de continguts generals. Durant un temps vaig fer-ho amb el programa "La tarde" i allà havíem de decidir cada dia els continguts: entrevistes, reportatges, actuacions... estava molt bé.

Parlem d'animals. Has demostrat públicament la teva oposició a les curses de braus...

Sé que les persones que llegeixen aquesta revista pensen el mateix que jo, però no perquè sembli obvi el que dic deixa de tenir força o sentit. Amb accions contra les curses de braus s'actua com a una campanya electoral, buscant guanyar el vot dels indecisos, dels que mai s'ho havien plantejat abans. Perquè sabem que a aquells als que els hi agraden no canviaran per molt que els hi diguem.

T'encanten els gossos i gats però malauradament n'ets al·lèrgica. Com vius aquesta situació?

Bé, l'al·lèrgia va començar fa 20 anys quan vivia amb 8 animals, gossos i gats, a casa meua. Un matí, em vaig llevar amb al·lèrgia. Vaig trigar mesos a saber què em passava fins

que un metge m'ho va diagnosticar i em va dir que em desféss d'ells. No ho vaig fer, vaig esperar que tots morissin i, després, mai més en vaig tenir. Per altra banda, he de mirar la part positiva de la situació: si no fos per l'al·lèrgia, ara mateix en tindria la casa plena.

Has visitat alguna vegada una protectora?

Sí, i l'opinió que em mereixen és molt contradictòria. Per una banda, agraeixo la seva lluita. Davant de totes les adversitats, encara aconsegueixen reunir diners i espai per tirar endavant els animals abandonats. Però, per l'altra, molts d'ells es queden sense família i això em provoca una sensació de felicitat i depressió, alhora. ●